

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 20. října 2021 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Kateřiny Radkovské a soudců JUDr. Jaroslava Cihláře a JUDr. Lukáše Svrčka odvolání obžalovaného J. G., narozeného xxx, trvale bytem xxx, proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 15. 7. 2021, sp. zn. 1 T 41/2021, a rozhodl

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr. řádu se v napadeném rozsudku zrušují toliko výroky o náhradě škody a podle § 259 odst. 3 tr. řádu se znovu rozhoduje tak, že se

podle § 229 odst. 1 tr. řádu poškození Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky, IČO: 411 97 518, se sídlem Praha 3, Orlická 2020/4, Zdravotní pojišťovna Ministerstva vnitra České republiky, IČO: 471 14 304, se sídlem Praha 3, Vinohradská 2577/178 a V. M., nar. xxx, bytem xxx, **odkazují** se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 256 tr. řádu se odvolání poškozených VZP ČR a poškozené V. M., nar. xxx, zamítají.

Jinak zůstává napadený rozsudek nezměněn (výrok o vině, o trestu odnětí svobody a jeho podmíněném odkladu a o trestu zákazu činnosti).

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.

zleva doprava, a způsobil jí pohmoždění hlavy v temenní krajině vlevo, tržnou ránu ve spánkové krajině vlevo, podvrtnutí krční páteře, pohmoždění pravé poloviny hrudníku, sériovou zlomeninu 2. – 8. žebra vpravo s posunem úlomků, plášťový pneumotorax vpravo do šíře 8 – 13 mm a fluidotorax podél hrudní stěny do šíře 12 mm, pohmoždění pravé plíce, zlomeninu horního i dolního raménka kosti stydké vlevo s posunem úlomků, zlomeninu dolního raménka kosti stydké vpravo bez posunu úlomků, zlomeninu v oblasti jamky pravého kyčelního kloubu, zlomeninu kosti křížové vlevo bez posunu úlomků, oboustrannou lýžu oblouku L 5 a krvácení v malé pánvi do oblasti zlomeniny horního raménka stydké kosti, tj. zranění, která si vyžádala lékařské ošetření a omezovala poškozenou v obvyklém způsobu života po dobu minimálně 10 až 12 týdnů, čímž porušil povinnost uloženou mu v § 5 odst. 2 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu.

Za tyto přechyby byl obž. G. podle § 273 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 8 měsíců, který mu byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu 16 měsíců. Podle § 82 odst. 2 bylo obžalovanému uloženo, aby ve zkušební době podmíněného odsouzení podle svých sil uhradil škodu způsobenou trestným činem. Dále byl obžalovanému G. podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku uloženo trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 16 měsíců. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu bylo rozhodnuto o povinnosti obžalovaného zaplatit na náhradě škody poškozeným

- 1) Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky, IČO: 411 97 518, se sídlem Praha 3, Orlická 2020/4 částku ve výši 80.921 Kč,
- 2) Zdravotní pojišťovně ministerstva vnitra České republiky, IČO: 471 14 304, se sídlem Praha 3, Vinohradská 2577/178 částku ve výši 3.790 Kč,

a dále na náhradě nemajetkové újmy V. V. M., nar. xxx, trvale bytem xxx, částku ve výši 19.131 Kč.

Podle § 229 odst. 2 tr. řádu byla poškozená Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR a poškozená V. M., nar. xxx, odkázána se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Podle § 229 odst. 1 tr. řádu byla poškozená V. M. odkázána se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

2. Proti tomuto rozsudku podal dne 5. 8. 2021 prostřednictvím svého obhájce odvolání obžalovaný J. G.. V odůvodnění svého odvolání ze dne 18. 8. 2021 obžalovaný uvedl, že odvolání směřuje do výroku o trestu a o náhradě škody. Uložený trest považuje za příliš přísný, a to i přes to, že si je vědom, že v rozmezí 6 měsíců zavínil dvě závažné dopravní nehody, což nemíní jakkoli zlehčovat. Obžalovaný akceptuje podmíněný trest odnětí svobody, nicméně za nesprávné má uložení trestu zákazu činnosti, který ho, ač jde o trest při spodní hranici zákonné trestní sazby, nejen zbavuje stávajícího pracovního poměru, ale i omezuje jeho případný návrat do tohoto, či obdobného pracovního poměru po vykonání trestu, neboť by poté musel vynaložit finanční prostředky v řádu desítek tisíc korun k získání příslušných řidičských oprávnění a profesních zkoušek. Trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel zásadně omezuje obžalovaného v možnosti získání jiného pracovního poměru. Uložený trest obžalovaného dnem právní moci rozhodnutí vrhá do absolutní ekonomické nejistoty a do akutních existenčních potíží. Obžalovaný kvituje, že soudem shledané polehčující okolnosti našly odraz v nižších výměrách podmíněného trestu odnětí svobody, nicméně se dle jeho názoru již nepromítly v úvahách soudu o neuložení trestu zákazu činnosti a v délce zkušební doby. Dle názoru obžalovaného by bylo odpovídající uložení trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení autobusů a nákladních automobilů v kombinaci s odpovídajícím peněžitým trestem. Obžalovaný podotkl, že předmětné dopravní nehody byly způsobeny pravděpodobně důsledkem oční vady, která nebyla zjištěna pravidelnou zdravotní prohlídkou. Obžalovaný tak navrhl Městskému soudu v Praze jako soudu odvolacímu, aby zvážil změnu výroku nalézacího soudu tak, že by obžalovanému uložil trest zákazu řízení autobusu a nákladního automobilu v kombinaci s peněžitým trestem. Obžalovaný svým

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.

odvoláním dále brojil i proti výrokům o náhradě škody, které pokládal za chybné už jen v samotné možnosti uložit mu povinnost k náhradě škody. Obě dopravní nehody způsobil v pozici zaměstnance Dopravního podniku hl. m. Prahy při plnění pracovních povinností. Obžalovaný se domnívá, že ani nová právní úprava obsažená v § 2914 ObčZ nic nemění na skutečnosti, že poškozený není oprávněn uplatňovat svůj nárok vůči němu, ale má jej uplatňovat vůči jeho zaměstnavateli, a v případě existence pojištění odpovědnosti přímo u pojistitele. Na tento způsob uplatnění nároku obžalovaný upozornil již v průběhu přípravného řízení všechny poškozené. Obžalovaný nezpochybňuje existenci nároků poškozených jako takových, pouze existenci jejich přímého nároku na náhradu škody vůči jeho osobě. S ohledem na neexistenci relevantní judikatury je nutno celou situaci vykládat právní teorií, konkrétně nová právní úprava nemění nic na odpovědnosti zaměstnanců za škodu způsobenou třetím osobám, kdy tato se nadále řídí zákoníkem práce. Úprava obsažená v § 2914 ObčZ upravuje odpovědnost jiného pomocníka, nikoli ale zaměstnance. Přípuštění přímé odpovědnosti zaměstnance by podle obžalovaného popřelo charakteristický znak všech pracovněprávních vztahů – výkon závislé práce na riziko a odpovědnost zaměstnavatele. Obžalovaný zásadně nesouhlasí se způsobem, jakým obvodní soud interpretoval § 2914 ObčZ. Pokud soud I. stupně uložil obžalovanému přímou povinnost nahradit způsobenou škodu třetím osobám, kterou omezil 4,5 násobkem průměrné měsíční mzdy, tak pominul skutečnost, existuje i nemalá škoda, kterou obžalovaný způsobil přímo zaměstnavateli. Soud sám ve výrokové části rozsudku tuto škodu specifikuje částkou 626.000 Kč. Zaměstnavatel má vůči obžalovanému v souladu se zákoníkem práce nárok na náhradu škody. Tento nárok je omezen 4,5 násobkem průměrné mzdy. Kombinace obou nároků, podle názoru obžalovaného prolamuje zajištěnou ochranu zaměstnance. Závěrem svého odvolání obžalovaný navrhl, aby Městský soud v Praze napadené výroky o náhradě škody zrušil. Toto své odvolání obžalovaný G. prostřednictvím svého obhájce rozvedl dne 20. 10. 2021 v průběhu veřejného zasedání tak, že zdůraznil, že v případě prosincové nehody je třeba brát v potaz oslnění, i to, že odstavený autobus, do kterého obžalovaný narazil, stál na místě, na kterém stát neměl. Pokud jde o škodu, kterou obžalovaný způsobil svému zaměstnavateli, tak aktuální výše vyčíslené škody je 1.230.796 Kč, přičemž je již jisté, že škodu po obžalovaném bude jeho zaměstnavatel požadovat, přičemž již tento nárok zaměstnavatele plně vyčerpá zákonnou hranici 4,5 násobku průměrné mzdy.

3. Proti rozsudku podala dne 10. 8. 2021 prostřednictvím svého zmocněnce odvolání dále pošk. V. M., nar. xxx. Poškozená ve svém odvolání uvedla, že dle jejího názoru soud I. stupně správně konstatoval, že podle § 2910, § 2914 a § 2915 ObčZ je možné, aby poškozená osoba v případě skutku, pro který byl obžalovaný napadeným rozsudkem uznán vinným, uplatňovala svá práva na náhradu škody a nemajetkové újmy jak vůči zaměstnavateli, tak vůči zaměstnanci. S výrokem o náhradě škody nesouhlasí v části, ve které byla odkázána se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Poškozená uvádí, že nárokováná další nemajetková újma dle § 2958 ObčZ je dle NS ČR definována jako specifické okolnosti vymykající se obvyklému průběhu léčby a stabilizace zdravotního stavu, které zvyšují intenzitu utrpené újmy na zdraví nad obvyklou míru (usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 1. 11. 2017, sp. zn. 25 Cdo 2245/2017). Podle Komentáře pod tento spadá i strach o nenarozené dítě. Dále se poškozená odkázala i na usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 8. 11. 2017, sp. zn. 6 Tdo 1280/2017 a náleží ÚS ze dne 9. 2. 2021, sp. zn. II ÚS 1564/20. Přímým jednáním obžalovaného došlo k újmě na zdraví poškozené, kdy v tomto směru poškozená upozorňuje na skutečnost, že podle lékařské zprávy ze dne 4. 12. 2019 byl na placentě poškozené zjištěn hematom téměř v celém rozsahu placenty rozměrů 76x38 mm, v souvislosti s čímž měla až do konce těhotenství nařazený klid na lůžku a zvýšenou opatrnost a jezdila i na častější pravidelné lékařské kontroly. Až do konce těhotenství měla poškozená obavy o zdraví dítěte. Je zřejmé, že tento následek byl způsoben v přímé souvislosti se skutkem obžalovaného. Soud I. stupně stav těhotenství poškozené a následný zdravotní a psychický stav do značné míry bagatelizoval a nedostatečně se vypořádal se všemi kritérii týkajícími se nemajetkové újmy, která vznikla na straně poškozené.

Předmětná újma by měla být nahrazena v mezích tzv. další nemajetkové újmy dle § 2958 občanského zákoníku. Poškozená je přesvědčena, že její nárok na náhradu další nemajetkové újmy dle § 2958 občanského zákoníku tak, jak se s ním připojila k trestnímu řízení, je s přihlédnutím k uvedeným skutečnostem důvodný a soud prvního stupně měl tedy správně uložit obžalovanému v napadeném rozsudku povinnost náhradu této újmy zaplatit. Pokud jde o další nároky, se kterými byla poškozená odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních, tedy ošetřovné a cestovné, je dle poškozené nepochybné, že péče manžela o poškozenou souvisela s jejím těhotenstvím, tato péče byla ve značně větším rozsahu, než by u jiné těhotné ženy bylo běžné. Tato zvýšená péče o poškozenou přímo souvisela s následkem činu obžalovaného. Se závěrem soudu I. stupně, že samotná péče není dostatečně prokázána, jelikož je ve spise založeno pouze čestné prohlášení, rovněž nelze souhlasit, kdy poškozená odkazuje na nálezy ÚS sp. zn. II. ÚS 664/19, ze dne 27. 4. 2020. Dále se poškozená odkázala i na čl. 6 odst. 1 větu druhou LZPS, který stanoví ústavněprávní ochranu života již před narozením. Dle názoru poškozené je realizovaná péče ze strany manžela a s tím související nárok na ošetřovné dle § 2960 občanského zákoníku zcela důvodný a dostatečně podložený. Soud I. stupně se tedy dle poškozené nedostatečně vypořádal s jejím nárokem na ošetřovné dle § 2960 občanského zákoníku a z toho důvodu považuje tuto část výroku za nesprávnou. K odůvodnění nárokované náhrady cestovného odkázala na nálezy ÚS sp. zn. II. ÚS 664/19 ze dne 27. 4. 2020 s tím, že dle ní byl nárok zcela dostatečně prokázán. Dále poškozená odkázala i na rozsudek Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 25 Cdo 1875/2003, ze dne 30. 11. 2004 podle kterého „K účelným nákladům spojeným s léčením patří např. (...) náklady nejbližších příbuzných poškozeného spojené s návštěvami nemocného v nemocnici.“. Manžel poškozenou navštěvoval každý den její hospitalizace na oddělení intenzivní péče, přičemž tyto návštěvy byly zcela účelné a přiměřené dané situaci. Soud I. stupně nepřiznal ovšem ani náhradu za cesty, které byly zcela bezpochyby prokázány. Soud I. stupně měl dle poškozené dostatek podkladů pro to, aby rozhodl o nároku na cestovné dle § 2960 občanského zákoníku, byť jen zčásti, která byla nepochybná a kterou by soud prvního stupně shledal důvodnou. Soud prvního stupně se s daným nárokem nedostatečně vypořádal a část výroku týkající se dané věci je dle poškozené nesprávná. Poškozená má i za to, že se soud I. stupně nedostatečně vypořádal se všemi kritérii nároků, které poškozená v trestním řízení uplatnila, nezohlednil všechny dílčí skutečnosti, do značné míry bagatelizoval stav těhotenství poškozené, ve kterém se v době skutku spáchaného obžalovaným nacházela, a také následky s tím spojené, a bezdůvodně ji s těmito nároky odkázal do řízení ve věcech občanskoprávních. Závěrem poškozená navrhl, aby Městský soud v Praze vyhověl jejímu odvolání a aby napadený rozsudek obvodního soudu co do výroků o náhradě škody a nemajetkové újmy ve vztahu k poškozené zrušil a sám o nárocích poškozené rozhodl.

4. Proti tomuto rozsudku podala dne 30. 7. 2021 odvolání ohledně výroku o náhradě škody i poškozená Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky. Poškozená se řádně a včas připojila k trestnímu řízení se svým nárokem na náhradu škody a zároveň dodala odpovídající podklady prokazující poskytnutí a úhradu zdravotní péče, která byla poskytnuta zraněným poškozeným. Dle názoru poškozené byly v řízení splněny všechny podmínky pro to, aby soud v rozsudku uložil obžalovanému povinnost uhradit VZP ČR náhradu na poskytnutou zdravotní péči. Nebylo v tomto směru nutno jakkoli doplňovat dokazování. Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky řádně doložila Rozpisy plateb, dokládající, kdy a jakým způsobem byla zdravotní péče uhrazena. Poškozená v tomto směru odkázala i na rozsudky NS ČR sp. zn. 25 Cdo 4330/2014 ze dne 31. 5. 2016 a sp. zn. 32 Cdo 5480/2016 ze dne 31. 10. 2018, kdy povinnost zdravotní pojišťovny zaplatit svému smluvnímu partnerovi – poskytovateli zdravotní péče – je plněním její zákonné povinnosti, která existuje bez ohledu na to, z jakého důvodu byla léčebná péče pojištěnci poskytnuta (...) Dále poškozená Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky odkázala na ustálenou judikaturu pražských odvolacích soudů, které řeší obdobnou problematiku, konkrétně na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2017, sp. zn. 6 To 340/2017, rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 12. 10. 2017, č.

j. 11 To 380/2017-317, rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 11. 7. 2017, sp. zn. 7 To 38/2017 a rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 15. 7. 2017, č. j. 11 To 202/2017-317. Nalézací soud podle názoru poškozené nepostupoval správně podle § 229 odst. 1 tr. řádu, neboť doklady, které poškozená doložila při uplatnění nároku na náhradu škody, jsou podle jejího názoru dostatečné a soudy všeobecně uznávané doklady o existenci a výši škody, která byla způsobena trestným činem. Dále poškozená uvedla, že podle § 2914 ObčZ se může poškozený domáhat náhrady újmy přímo na zaměstnanci, nikoli již jen na zaměstnavateli, v tom směru poškozená odkázala na článek Deliktní odpovědnost principálů za pomocníky: srovnávací a právně-ekonomická analýza § 2914 ObčZ Právní rozhledy 1/2017, s. 6. Podle názoru poškozené není možno aplikovat pracovníprávní předpisy, neboť zákoník práce upravuje vztah mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem. Uplatnění případné limitace náhrady škody podle pracovníprávních předpisů (4,5 násobek průměrné mzdy) by vedlo k nedůvodnému přenášení rizika vzniku škody na třetí osoby. Dle poškozené z § 2914 ObčZ vyplývá, že vedle sebe mohou stát dva druhy odpovědnosti a poškozený může škodu uplatňovat jak u zaměstnavatele, tak u zaměstnance, přičemž pluralita subjektů je řešena § 2915 ObčZ. Pokud i přes uvedené chtěl obvodní soud zachovat limitaci výše náhrady škody na 4,5 násobku průměrné mzdy, nic mu nebránilo přiznat náhradu škody ve výši tohoto 4,5 násobku a se zbytkem nároku poškozenou odkázat na řízení ve věcech občanskoprávních. V této souvislosti ovšem poškozená poukázala na to, že se jedná o 4,5 násobek průměrného hrubého měsíčního výdělku před způsobením škody. Částka 30.000 Kč uváděná obvodním soudem, je čistou mzdou, kdy hrubá mzda řidičů Dopravního podniku hl. m. Prahu 44.000 Kč. Poškozená je přesvědčena, že obvodní soud měl rozhodnout o přiznání nároku na náhradu škody v celkové uplatněné výši, a že nenastaly podmínky § 229 odst. 1 tr. řádu. Závěrem svého odvolání poškozená Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky navrhla, aby Městský soud v Praze napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. f) ve výroku o náhradě škody poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky zrušil a podle § 259 odst. 4 v tomto výroku rozhodl tak, že podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaný povinen zaplatit Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky na náhradě škody částku 297.378 Kč se zákonným úrokem z prodlení od 19. 12. 2020 do zaplacení.

5. Městský soud v Praze jako soud odvolací ve smyslu § 254 odst. 1 tr. řádu na základě podaných odvolání přezkoumal zákonnost a odůvodněnost napadených výroků rozsudku obvodního soudu z hlediska vytýkaných vad a stejně tak i správnost postupu řízení, které napadenému rozsudku předcházelo a dospěl k závěru, že odvolání obžalovaného G. je částečně důvodné, naproti tomu odvolání poškozených shledal Městský soud v Praze nedůvodnými.
6. Pokud jde o procesní stránku, nebyly zjištěny žádné procesní vady řízení, které by předcházely vyhlášení napadeného rozsudku a Městský soud v Praze nedospěl k závěru, že by zde byl důvod uvedený v § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu pro zrušení rozsudku, ten ostatně ani poškozené, ani obžalovaný ve svých odvoláních nenamítali.
7. V řízení před soudem prvního stupně obžalovaný prohlásil svou vinu podle § 206c odst. 1 tr. řádu, kterou nalézací soud podle § 206c odst. 4 tr. řádu přijal, a dále v rozsahu prohlášení viny neprováděl dokazování. Z tohoto důvodu odvolací soud nebyl ani oprávněn revidovat skutkový děj, neboť skutečnosti uvedené v prohlášení viny nelze napadat opravným prostředkem (§ 206c odst. 7 tr. řádu). Soud prvního stupně správně uzavřel, že obžalovaný svým jednáním naplnil jednak skutkovou podstatu přečinu obecné ohrožení z nedbalosti podle § 273 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku a jednak přečinu těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku.
8. Městský soud v Praze přezkoumal napadené výroky o trestu a náhradě škody a dospěl k následujícím závěrům. Pokud se týče uloženého trestu, nemůže se odvolací soud ztotožnit s odvoláním obžalovaného. Z bodu 10. odůvodnění rozsudku je zřejmé, že se obvodní soud při ukládání trestu řídil hledisky uvedenými v § 39 odst. 1, 2 tr. zákoníku, vzal v úvahu povahu

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.

a závažnost spáchaných trestných činů, osobní, rodinné a majetkové poměry obžalovaného, jeho dosavadní způsob života a možnosti jeho nápravy, a dále přihlédl i ke způsobu provedení činů, k jeho následkům, k okolnostem, za kterých byly spáchány, k postoji obžalovaného – zejména k jeho prohlášení viny. Takto soud prvního stupně dospěl k závěru, že účel trestu bude naplněn uložením alternativního trestu, který nebude bezprostředně spojen s omezením osobní svobody obžalovaného. Vzhledem k tomu, že byl ukládán trest za dva trestné činy, byl správně uložen úhrnný trest dle § 43 odst. 1 tr. zákoníku. Z polehčujících okolností soud I. stupně naznal ve prospěch obžalovaného jeho dosavadní trestní bezúhonnost, plné doznání, i skutečnost, že poškozeným zaslal omluvné dopisy a projevil upřímnou lítost. Jako přitěžující okolnosti soud shledal skutečnosti, že se obžalovaný dopustil více trestných činů a skutečnost, že svým jednáním způsobil poranění 25 osob včetně nezletilých. Soud I. stupně přistoupil k ukládání trestu odnětí svobody v trvání 8 měsíců, tedy při spodní hranici zákonné trestní sazby se zkušební dobou na 16 měsíců. Pro posílení výchovného účelu trestu nalézací soud obžalovanému uložil i povinnost, aby ve zkušební době podmíněného odsouzení podle svých sil uhradil škodu, kterou svým jednáním způsobil. Trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 16 měsíců soud prvního stupně obžalovanému ukládal s ohledem na způsobení dvou závažných dopravních nehod, s ohledem na jeho značně ohrožující jednání a způsobené následky. Odvolací soud k tomuto v reakci na podané odvolání obžalovaného uvádí, že i přesto, že byl ukládán trest za nedbalostní trestné činy, jde o trest naprosto adekvátní, a to jak v případě trestu odnětí svobody, jehož výkon byl podmíněně odložen na poměrně krátkou zkušební dobu 16 měsíců, tak v případě trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu, který byl rovněž uložen ve výměře 16 měsíců. Obžalovanému značně přitěžuje, že poté, co v prosinci 2019 zavinil poměrně závažnou dopravní nehodu s řadou poškozených, mezi nimiž byly i nezletilé děti, neudělal nic pro to, aby sám zjistil, proč k nehodě došlo, což potvrzuje sám obžalovaný, když uvádí, že oční vyšetření absolvoval až po druhé nehodě. O půl roku později pak způsobil další dopravní nehodu, opět se zraněním, kdy došlo dokonce ke způsobení těžké újmy na zdraví. Za této situace je uložení podmíněného trestu odnětí svobody i trestu zákazu činnosti zcela na místě. Zúžení trestu zákazu činnosti pouze na nemožnost řídit autobusy a nákladní vozidla, namísto zákazu řídit motorová vozidla všeho druhu, z pohledu odvolacího soudu nic neřeší, naopak právě zamezení oprávnění řídit veškerá vozidla je s ohledem na způsobené následky naprosto adekvátní. Takto uložený trest má mít jak sankční, tak výchovný efekt, aby obžalovaný v budoucnu vyvinul za volantem maximální opatrnost a podobná situace se neopakovala. Krom toho má obžalovaný možnost za splnění podmínek § 90 tr. zákoníku požádat po uplynutí poloviny trestu zákazu činnosti o podmíněné upuštění od výkonu zbytku trestu. Nahrazení úplného zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu trestem peněžitým, neshledal odvolací soud opodstatněným už s přihlédnutím k tomu, že obžalovaného čeká povinnost hradit rozsáhlé škody poškozeným, a nebylo zjištěno, že by disponoval nadstandardními majetkovými poměry. Lze tedy shrnout, že obvodní soud při úvahách o druhu a výměře trestů nikterak nepochybil, výměra uloženého podmíněného trestu včetně délky zkušební doby, stejně tak jako uložený trest zákazu činnosti, nejsou nepřiměřeně přísné, ba naopak. Není proto dán prostor k tomu, aby odvolací soud do těchto výroků jakkoliv zasahoval.

9. Na druhou stranu odvolací soud shledal důvodnými námitky obžalovaného, co se týče výroků o náhradě škody. Městský soud v Praze po přezkoumání napadeného rozsudku dospěl k závěru, že soud prvního stupně rozhodl v tomto ohledu nesprávným způsobem. Byť si je i odvolací soud vědom zákonné úpravy v § 2914 ObčZ, a lze i přisvědčit námitkám poškozených, že záležitost, kdy zaměstnanec v rámci jeho zaměstnání svou nedbalostí způsobí škodu, je řešena v odborné literatuře, tak stále neexistuje žádná relevantní (občanskoprávní) judikatura, o kterou by se soud mohl v tomto směru opřít. Nejvyšší soud ČR se touto problematikou dosud nezabýval, pouze v jednom případě (sp. zn. 25 Cdo 2595/2019) konstatoval, že s ohledem na skutkové okolnosti není aplikace § 2914 ObčZ namístě. I když je

možno § 2914 ObčZ vykládat tak, že poškozený může požadovat náhradu škody jak po zaměstnavateli, tak po zaměstnanci, primárně dané ustanovení stanoví, že zaměstnavatel je povinen nahradit způsobenou škodu, pokud ke své činnosti použil svého zaměstnance, a to jakoby ji způsobil sám. Obžalovaný se jako zaměstnanec nemůže zbavit povinnosti k náhradě způsobené škody, ale uplatní se na jeho odpovědnost ustanovení zákoníku práce - § 250 ve spojení s § 257 odst. 1, odst. 2, podle kterého je zaměstnanec povinen nahradit zaměstnavateli škodu, kterou mu způsobil zaviněným porušením svých povinností při plnění pracovních úkolů, a to v penězích ve výši maximálně 4,5 násobku jeho průměrného měsíčního výdělku před porušením povinností, a to s přihlédnutím k § 352 zákoníku práce průměrného měsíčního hrubého výdělku. Skutečně tedy nikoli průměrného měsíčního čistého výdělku, ze kterého vycházel obvodní soud (bod 11 odůvodnění). V této souvislosti se navíc zdejší soud nemůže nepozastavit nad skutečností, že škoda není poškozenými vymáhána přímo po zaměstnavateli obžalovaného G., jako po silném a solventním subjektu, který jistě disponuje prostředky na úhradu způsobené škody. Dle názoru odvolacího soudu se v dané trestní věci jedná o komplikovanou problematiku, kterou v žádném případě není na místě řešit v rámci trestního odvolacího řízení, kdy by se jednalo o rozhodnutí de facto konečné bez možnosti uplatnit řádný opravný prostředek. Jednání obžalovaného zasáhlo celou řadu poškozených a je jasné, že je v dané věci třeba posoudit i další okolnosti, např. otázku případného spoluzavinění dalších osob, např. pokud bude zjištěno, že poškozený autobus stál na místě k tomu nevyhrazenému, popřípadě, zda nelze naznat i působení některých dalších vlivů, jak rovněž s odkazem na znalecký posudek Ing. Kopala upozorňoval obhájce obžalovaného. Tato je problematika natolik široká, že je namístě, aby ji zcela komplexně řešil civilní soud v rámci standardního občanskoprávního řízení. Proto městský soud uzavírá, že soud prvního stupně pochybil, když obžalovanému v rámci trestního řízení podle § 228 odst. 1 uložil povinnost nahradit poškozeným, kteří se trestnímu řízení připojili, způsobenou majetkovou škodu a nemajetkovou újmu. Z tohoto důvodu odvolací soud zároveň nemohl vyhovět ani jednomu z odvolání poškozených, kterými se v podrobnostech týkajících se dostatečného doložení způsobené škody, případně námitky ohledně dalších uplatňovaných nároků na nemajetkovou újmu, na cestovné a ošetřovné, dále ani podrobněji nezabýval.

10. Z výše uvedených důvodů rozhodl Městský soud v Praze tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku, tedy napadený rozsudek zrušil toliko ve výroci o náhradě škody a znovu rozhodl tak, že všichni poškození byli dle § 229 odst. 1 tr. řádu odkázáni se svými nároky na řízení ve věcech občanskoprávních, čímž bylo zčásti vyhověno odvolání obžalovaného. Naopak odvolání poškozených VZP ČR a Valentyny V. M. byla jako nedůvodná zamítnuta dle § 256 tr. řádu.

Poučení

Proti tomuto rozsudku **není** přípustný další řádný opravný prostředek.

Lze však proti němu podat ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení dovolání prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni (§ 265e tr.ř.). O dovolání rozhoduje nejvyšší soud (§ 265c tr.ř.). Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, a nebo i bez takového návrhu pro nesprávnost, kteréhokoliv výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.). Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 tr.ř.). V dovolání musí vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr.ř.) být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů odvolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l)

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.

nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Praha 20. října 2021

JUDr. Kateřina Radková, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.